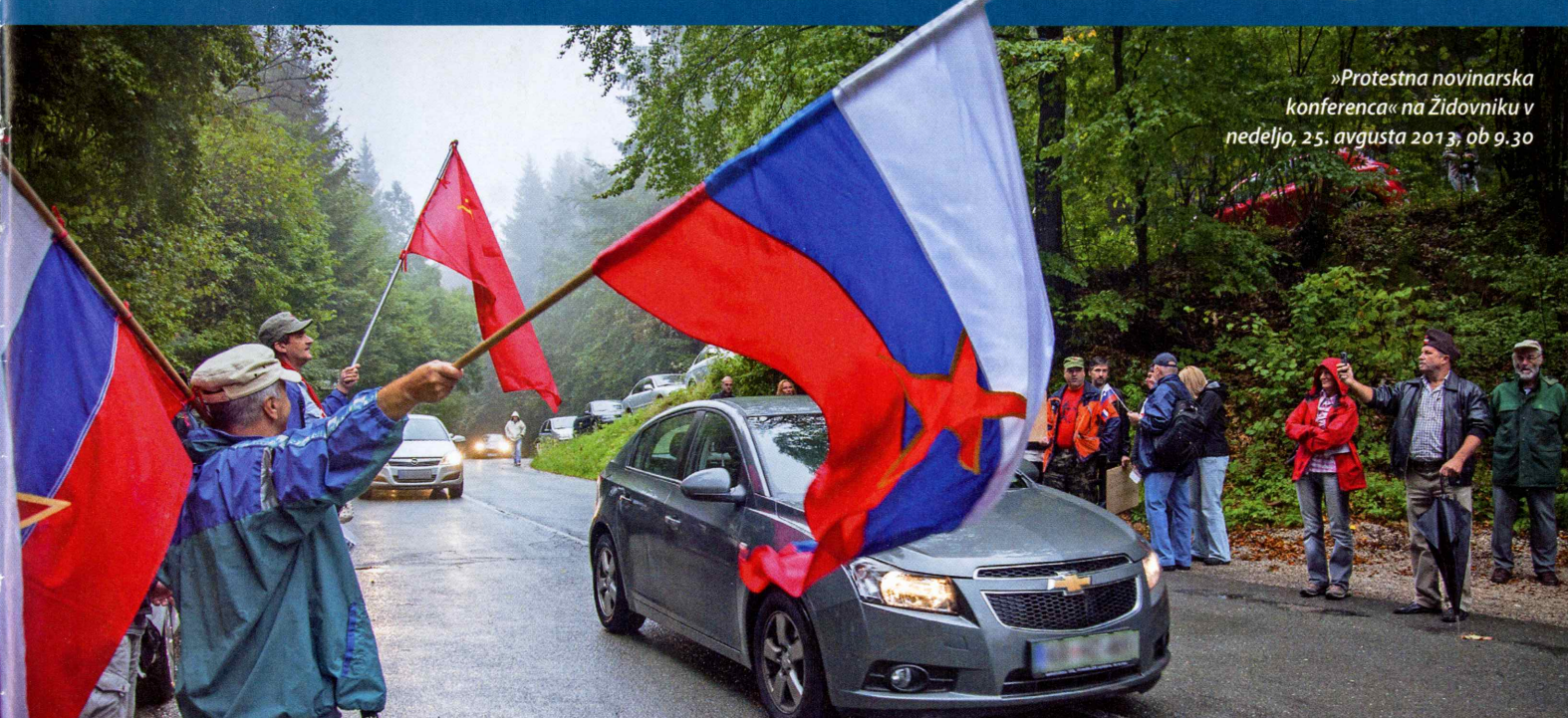

DEMOKRACIJA

»Protestna novinarska
konferenca« na Židovniku v
nedeljo, 25. avgusta 2013, ob 9.30

Rdeči skrajneži proti spominjanju na mrtve

ISSN 1408-0494

9 771408 049069

Spominska slovesnost za
pobitimi po drugi svetovni
vojni v Rovtah v nedeljo,
25. avgusta 2013, ob 10.00

Z rdečo zvezdo nad spomin

Gašper Blažič, foto: Matic Štojs, arhiv Demokracije

V nedeljo, 25. avgusta, je v Rovtah potekala slovesnost v spomin 212 vaščanov žrtev revolucije. Slovesnost se je nekako ujela z dnevom spomina na žrtve totalitarnih sistemov, ki je bil dva dni prej, v petek 23. avgusta.

Dejansko je šlo za zaznamovanje 20. obletnice postavitve farnih spominskih plošč, ki so bile postavljene na mnogih pokopališčih na Slovenskem. Na njih so

zapisana imena žrtev komunistične revolucije, ki so največkrat pokopane na neznanem kraju (tudi v mnogih množičnih grobiščih). Imena teh žrtev so bila dolga desetletja prisilno

zamolčana. Pred dvajsetimi leti je bila takšna spominska plošča postavljena tudi v Rovtah, z letošnjo komemoracijo, ki, kot poudarjajo organizatorji, ni imela značaja proslave (še zlasti pa ne

vseslovenske), pa so se spomnili 20. obletnice tega dogodka. Predsednik SDS Janez Janša je bil glavni govornik že na slovesnosti pred dvajsetimi leti, ko je bil še obrambni minister, tokrat ▶

V nasprotju z norenjem pri partizanskem spomeniku blizu Rovt je komemoracija v Rovtah potekala mirno in dostojanstveno.

predsednika uprave Luke Koper, kar se je sicer napovedovalo že dolgo časa, vendar so nekateri predstavniki koalicijskih strank ustvarjali vtis, da njegovemu imenovanju močno nasprotujejo. No, izkazalo se je, da je bilo vse skupaj slepomišenje, saj je jasno, da državo iz ozadja kljub vsemu vodita Milan Kučan in Zoran Jankovič, ki bo z Mišičevo pomočjo očitno zavaroval svoj imperij. Poleg Jankoviča je zmagovalec te zgodbe tudi prvak SD Igor Lukšič, ki si je s svojo tako rekoč že hitlerjansko obarvano demagogijo pridobil še močnejši položaj v javnem mnenju. Zato si je tudi v zvezi s nedeljsko slovesnostjo že nekaj dni prej privoščil precej ekstremistični eksces, ko je opoziciji očital nič manj kot »profašizem«.

Lukšičev profašizem In kaj je desnosredinski oz. pomladni opciji sporočil Lukšič? Najprej jo je poimenoval »desnica«, kar je v slovenskem prostoru v resnici zmerljivka, nato pa ji je pripelil še krivdo: da je šla čez rob antikomunizma v profašizem.

Prvak SD Igor Lukšič si je s svojo »hitlerjansko« obarvano demagogijo pridobil še močnejši položaj v javnem mnenju.

sednik Sveta SDS France Cukjati, podpredsednica SDS Alenka Jeraj ter poslanka in predsednica Komisije DZ za peticije ter človekove pravice in enake možnosti Eva Irgl. Zbrane je nagovoril tudi župan občine Logatec Berto Menard, prebrali pa so tudi nagovor prof. Justina Stanovnika. Po spominski slovesnosti se je Janša poklonil tudi spominu na veterana vojne za Slovenijo Miroslava Moljka in skupaj s pokojnikovimi svojci prižgal svečo v njegov spomin. A v središču medijske pozornosti je bilo predvsem »proslavljanje domobranstva«.

Pogrom po ukazu stricev

Lahko samo ugibamo, kaj je bil resnični razlog za to, da so akterji in udeleženci »rdeče« proslave v Stožicah 27. aprila letos tokrat zagnali vik in krik že ob napovedi slovesnosti v Rovtah, kjer dejansko ni bila proslava v

obrambnem ministru Romanu Jakiču in pri vojaškem sindikatu, medtem ko je bil govornik na komemoraciji Janša. A bili bi navadni, če bi mislili, da so mediji po naključju ali morda samo zaradi Janševega nastopa iz slovesnosti v Rovtah naredili »šov«; bržkone

de oz. tistih, ki jih je postavila v nadzorni svet podjetij, ki so v (večinski) državni lasti. Samo dan po slovesnosti je bil namreč Gašpar Gašpar Mišič, nekdanji državni sekretar v kabinetu predsednice vlade, pričakovano in brez večjih težav imenovan za

»Levi fašisti« na Židovniku so se obnašali podobno kot srbski balvan-revolucionarji leta 1990 v Kninu, ko so z barikadami ustavljali in napadali popotnike.

Igor Lukšič je prav na dan spomina na žrtve totalitarnih sistemov obtožil opozicijo profašistične usmeritve.

Dejansko pa je ironija Lukšičevega tako rekoč prostaškega nastopa v tem, da je te obtožbe izrekel na tiskovni konferenci prav v petek, na dan spomina na žrtve totalitarnih sistemov, povrh vsega pa je stranka, ki jo vodi, pravna naslednica Komunistične partije Slovenije. Lukšič je še dejal, da je izražanje časti domobranstvu kot vojaški enoti nacistične vojske »korak čez rob, ki mora vso demokratično javnost v Sloveniji in tudi Evropo postaviti pokonci«. Prav na tej točki pa Lukšičeva verodostojnost pade – javnost je vnaprej zavajal z dezinformacijo, da se bo v Rovtahn praznovala obletnica ustanovitve domobranstva, kar so močno poudarili tudi mediji. A razen omembe domobrancev v samih govorih ni bilo opaziti ne domobranskih simbolov in ne uniform – v nasprotju s skupino »levih fašistov«, ki so v neposredni bližini pripravili nekakšno protestno manifestacijo

Slovensko domobranstvo je nastalo proti koncu leta 1943 kot odziv na vse hujše komunistično revolucionarno nasilje, kar rdeči propagandisti namerno zamlčujejo. Na sliki domobrantska straža nedavno na spominski slovesnosti v Šentjoštu.

Domobranstvo je bila le ena od
pojavnih oblik protirevolucije, pojavila
pa se je kot odgovor na komunistično
revolucionarno nasilje.

z zastavami z boljševiški simboli in s titovkami na glavah. Morda je tudi organizator slovesnosti v Rovtahn napravil napako, ker ni pravočasno opozoril medijev, da sama komemoracija nima kaj dosti zveze z domobranskim praznovanjem. Domobranstvo je bila le ena od pojavnih oblik protirevolucije, ki se je pojavila kot odgovor na komunistično revolucionarno nasilje. Seveda pa »rdeči« zgovinarji in mnenjski voditelji zato, da lahko vzdržujejo mit o NOB, ki ostaja politična sveta krava, še naprej tajijo revolucijo. A dejansko jih demantira eden najbolj razpiten izvajalcev revolucije Mitja Ribičič, ki je pred dvajsetimi leti v nekem intervjuju izjavil: »Kdor ne ve, da je pri NOB šlo za revolucijo, ta ne razume ničesar.« No, ob tem naj spomnimo, da se je domobranstvo dejansko pojavilo šele proti koncu leta 1943, po veliki komunistični ofenzivi na Dolenjskem in Kočevskem ter

Janez Janša: »Zlo, ki se spopade s svojim dvojnikom, zaradi tega še ne postane dobro«

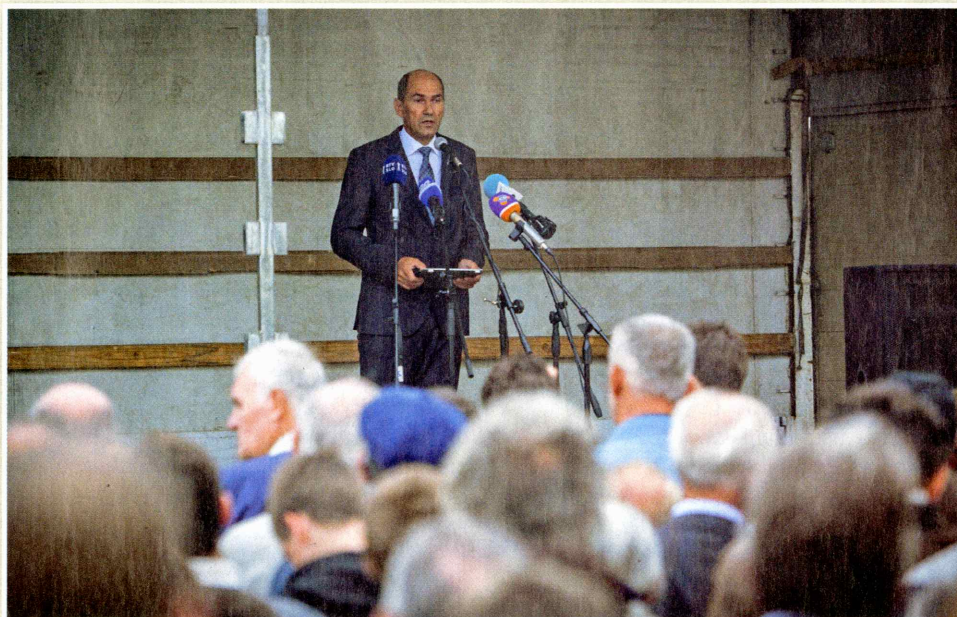
Spoštovani!

Danes se skupaj z demokrati po celotni Evropi ob robu vseevropskega dne spominjamo žrtev vseh totalitarnih režimov, še posebej pa desetletja zamlčanih žrtev komunističnega terorja in genocida na Slovenskem. Ravno v teh krajih je bilo žrtev nedoumljivo veliko.

Prebral vam bom govor, ki je bil obsojen vnaprej, še preden je bil napisan. Kot v času prejšnjega režima je bil pred nekaj dnevi vnaprej obsojen celo na tiskovni konferenci predsednika slovenske neokomunistične stranke. To je tista stranka, ki čas največjih zločinov in genocida v Sloveniji uradno imenuje čas napredka, slovenska javnost pa to apatično tolerira. In po včerajšnjih najavah sodeč je pred nekaj urami tu v bližini neka družčina, ki se še najbolj prepoznava pod pojmom levi fašizem, ponovno obračunavala z nepokopanimi mrtvimi.

Dvajseto stoletje v Evropi je rodilo dve veliki zli. Nationalsocializem in komunizem. Na stotine milijonov ljudi je trpelo zaradi obeh. Slovenski človek je močno trpel zaradi obeh, še prej pa so naši primorski rojaki izkusili jarem fašizma.

Obe veliki zli sta posnemali drugo drugega in tekmovali med seboj v grozodejstvih. Obe sta bili genocidni. Nacizem oziroma uradno nacionalsocializem se je učil od marksizma in komunizma. Uničevalna koncentracijska

Predsednik SDS Janez Janša je nastopil kot slavnostni govornik v Rovtahn.

taborišča so si nacisti ogledali v Sovjetski zvezi in jih nato posnemali.

Genocid je izum marksizma. Karl Marx je leta 1848 v Neue Rheinische Zeitung zapisal, da bodo morale 'rase in razredi, ki niso na ustreznih stopnjah razvoja, enostavno umreti v velikem revolucionarnem holokavstu'. Med te 'zaostale rase' je poleg ostalih Slovanov uvrstil tudi Slovence.

Sto let pred Hitlerjem je naš in druge slovanske narode na uničenje obsodil ravno utemeljitelj svetovnega komunizma.

V petek je minilo 74 let od formalnega zaveznitva, ki sta ga sklenila Stalin in Hitler, dve največji zli človeštva. Slovenski komunisti so bili nato preko Kominterne dve leti v zaveznitvu in kolaboraciji z obema. Podpirali so razkosanje Poljske in okupacijo Baltika. In še

V povojnih pobojih niso bili pobiti samo domobranci, pač pa tudi številni civilisti, komunisti pa so likvidirali tudi nekatere podpornike tako imenovane OF.

Eden od izvajalcev krvave revolucije Mitja Ribičič je že zdavnaj opozoril na to, da je pri NOB šlo za revolucijo. Sedanji branitelji »svete krave« NOB so na to »pozabili«.

prej agresijo na Finsko. Stalinove čistke. Genocid v Ukrajini.

Tisti, ki so že pred okupacijo dve leti kolaborirali tako s Stalinom kot s Hitlerjem, nimajo nobene moralne pravice drugim očitati kolaboracijo.

Po dveh letih sožitja sta se obe zli spopadli oziroma je eno zlo napadlo drugega.

V Sloveniji nas želijo nekateri prepričati, da je eno zlo, s tem ko se je spopadlo z drugim, prenehalo biti zlo in je postalo dobro.

To seveda ni res. Zlo je zlo zaradi svojega značaja in posledic svojih ravnanj.

Slovenski komunisti so šele po dveh letih dvojne kolaboracije postali Hitlerjevi nasprotniki. Ob napadu na Jugoslavijo aprila 1941 niso ustanovili Osvobodilne, temveč Protiimperialistično fronto. V ustanovnem razglasu niso obsodili okupatorjev, ampak Veliko Britanijo in Združene države Amerike oziroma imperialiste.

Jugoslovanski in slovenski komunisti so že na svoji 5. konferenci leta 1940 sklenili, da je zanje boj proti okupatorju sprejemljiv samo, če ga bodo lahko izrabili za prevzem oblasti. Takšna odločitev je bila zločin proti narodu sam po sebi.

S pobijanjem svojih dejanskih ali namišljenih političnih nasprotnikov so pričeli hkrati z okupatorjem. Povzročili so takšen teror, da se je marsikateremu domoljubnemu slovenskemu človeku okupator zazdel manjše zlo. Na tisoče Slovencev, ki so se na začetku pridružili partizanom, se je temu

terorju uprlo in prestopilo na protikomunistično stran.

Nasprotnih primerov skoraj ni bilo. Podobno kot kasneje ljudje niso bežali z zahoda v socialistični jugoslovanski raj, ampak samo iz njega.

Odpor kateremukoli zlu je bil in je legitim. Spoštujemo vse, ki so se borili proti fašizmu, nacionalsocializmu in komunizmu. Vsi, ki so umrli v teh odporih, si zaslužijo dostojen grob in naše spoštovanje. Samo to je lahko nekoč v prihodnosti trajna osnova narodne sprave Slovencev.

V naravi človeka je, da se upre krivici. V naravi človeka je, da si želi živeti svobodno in dostojno življenje. Komunisti so se v najbolj dramatičnem času okupacije lotili spreminjanja te narave. Vedeli so namreč, da svoboden človek nikoli ne bo pristal na njihovo diktaturo proletariata.

Državljansko vojno so povzročili komunisti, in to načrtno, zato da bi lahko prevzeli oblast, ki je sicer na svobodnih volitvah nikoli ne bi dobili.

Porušili in v hektolitrih bratovske krvi so utopili, kot pravijo, stari krivični red in vzpostavili novega. V tem njihovem novem redu so pobili na desettisoče ljudi, jih na desettisoče mučili in zaprli, hkrati pa več kot desetino naroda spravili v pregnanstvo. V starem redu je Slovenija še leta 1938 dosegala 75 odstotkov avstrijskega standarda, ob propadu tega njihovega novega reda leta 1991 pa je ta odstotek padel na 30. Seveda pa so zase dobro

poskrbeli. Celo nekateri največji zločinci slovenskega naroda že 40 in več let prejemajo privilegirane pokojnine. Z zakonodajo, kakršne ne pozna nobena druga demokratična država, jim je uspelo del teh privilegijev prenesti celo na potomstvo.

Zato zanje ni noben problem napolniti Stožic ali Dražgoš z deset tisoč redno plačanimi udeleženci. Privilegijem se niso za nobeno ceno pripravljeni odpovedati niti v času, ko je na deset tisoče mladih brez dela in ko je revščina vse več. V začetku naslednjega meseca nameravajo celo z vašim denarjem na Okroglici postaviti spomenik nekdanjemu jugoslovanskemu diktatorju in prvemu akterju genocida nad Slovenci.

Pri osamosvajanju Slovenije naš glavni nasprotnik ni bila JLA, temveč slovenski komunistični vrh. Za začetek je agresorju omogočil razorožitev slovenske TO. Demosovi odločitvi o plebiscitu, ki jo je sicer vsaj deloma podpiralo tudi njihovo članstvo, si ni upal odkrito nasprotovati. Naredil pa je vse, da bi bila slovenska osamosvojitev zgolj operetno dejanje, po katerem bi Demosova vlada padla, komunisti pa bi začeli obnavljati jugoslovansko konfederacijo.

Nekaj dni pred napadom na Slovenijo so skupaj s komunisti Hrvaške in BiH dali javno izjavo, da je za njih osamosvojitev sprejemljiva le, če se Slovenija začne takoj po razglasitvi pogajati o novi jugoslovanski povezavi. Kučan in Ribičič sta celo med samo vojno prosila vplivnega italijanskega politika Piera

še posebej po komunističnem oz. partizanskem napadu (s pomočjo italijanskih topničarjev) na Grčarice in Turjak, ko je umrlo veliko število pripadnikov protirevolucionarnih enot (pri tem so pobili tudi vojne ujetnike). A po zaslugi zaprtega medijskega prostora velika večina slovenske javnosti ne ve ničesar, domobranstvo pa ostaja še naprej tabu in neke vrste rdeča cunja za draženje bika.

Hanžek za 133. člen A kdo je v resnici politično zlorabil komemoracijo v Rovtuh, če ne tisti, ki so iz same slovesnosti, ki ni bila triumfalnega značaja (po zgledu Dražgoš) naredili nekakšen škandal zaradi domnevnega čaščenja domobranstva in s tem »narodne izdaje«? Odveč bi bilo prst uperiti v Janšo in mu očitati nabiranje političnih točk na račun umrlih, kajti če bi Janša računal samo na to, se na slovesnosti ne bi niti pojavil. Že tako ali tako na sami slovesnosti

ni bilo veliko ljudi, ki delujejo v politiki. Odveč bi bilo omenjati tudi vsebino javnega pisma, ki ga je napisal evropski poslanec Jelko Kacin in v njem brutalno obračunal z Janšo – seveda ne prvič, kajti prav Kacin je leta 1994, po političnem obračunu z Janezom Janšo v aferi Depala

vas, postal novi obrambni minister. Najbolj zgovorna pa sta odziva prvakov zunajparlamentarnih strank, Jožeta Pirjevca (Solidarnost) in Matjaža Hanžka (TRS). Oba strankarska prvaka sta sicer bolj ali manj izumljala toplo vodo, a vseeno velja izpostaviti nekaj cvetk. Denimo

Apostolski nuncij v Sloveniji Juliusz Janusz je v svojem nagovoru v petek v ljubljanski stolnici izpostavil izkušnjo sprave med Poljaki in Nemci.

Pirjevčevo: »Domobranci so bili branitelji tretjega rajha, in če bi nacistem zmagal, bi bilo konec slovenskega naroda.« Še nazornejši je bil Hanžek, ki je javno izjavil, da so domobranci pomagali pri holokavstu, zato je po njegovo slavljenje domobranstva kaznivo dejanje. Nekdanji varuh človekovih pravic torej odreka pravico ne samo do drugačnega mnenja, pač pa tudi do celovitega pogleda na zgodovino in ob tem obuja spomin na zloglasni 133. člen nekdanjega (tj. Bavconovega) kazenskega zakonika. Sicer pa je Hanžek še izjavil, da nemška kanclerka Angela Merkel hodi po koncentracijskih taboriščih, »pri nas slavimo tiste, ki so v ta taborišča pošiljali ljudi«. Po njegovem mnenju je še posebej sramotno, ►

Fassina, naj Evropa v času Demosove vlade ne prizna samostojne Slovenije.

Tako kot njihovim čebinskim prednikom je bila osamosvojitve zanje pogojno sprejemljiva samo, če ohranijo oblast. Vzorec nacionalnega izdajstva se je po 50 letih ponovil, na srečo pa nam je tragične posledice in državljanski spopad vsaj ob osamosvojitvi uspelo preprečiti.

V nedavno objavljeni Beli knjigi je množica dokazov za izdajstvo vodilnih slovenskih komunistov ob osamosvojitvi. Za tiste, ki tega izdajstva sami niso doživeli ali mogli spremljati ob blizu. In za tiste, ki so na to v zadnjih dveh desetletjih že pozabili, saj je bilo o tem nevarno govoriti.

V javnem prostoru je zmagovala laž, zato tranzicija v Sloveniji ni uspela. Sodimo med tri članice EU, kjer se je to zgodilo. V Sloveniji nam danes preko monopolov v sodstvu, medijih, državnem aparatu in državnih podjetjih iz ozadja vladajo preddemokratske strukture. Ime zanje – strici iz ozadja – je olepševalnica, ki velik del resnice zakriva. Ne gre za strice, ampak za na genocidu in privilegijih ukoreninjeno strukturo.

Udbomafija, izraz, ki se je uporabljal v času, ko je tranziciji še bolje kazalo, je mnogo primernejši. Ta duši našo svobodo in naš razvoj, vrača totalitarne ideologije in simbole, načrtno ustvarja protislovensko in protievropsko ozračje, mlade in podjetne ponovno naganja iz države ter iz samostojne Slovenije ustvarja raj za balkansko narkomafijo.

Spoštovani!

Slovenci smo ob rušenju berlinskega zidu v Evropi in v času slovenske pomladi z demokratizacijo in osamosvojitvijo dosegli visoko stopnjo soglasja o tem, da želimo živeti v svobodni in suvereni državi slovenskega naroda. To smo leta 1989 zapisali v Majniško deklaracijo.

Proti tej opredelitvi je bila le desetina prebivalstva, katere jedro so bili močni ostanki v zločin in privilegije zakoreninjenega komunističnega ideološkega in represivnega aparata.

Slovenci nesporno imamo v svoji novejši zgodovini obdobje, ki nas je v veliki meri združilo. To je čas slovenske pomladi. Imamo vrednotno središče naroda. To vrednotno središče iz obdobja osamosvajanja in demokratizacije je bilo in je še vedno največja ovira rdečim monopolom. Zato takšen napor, da se diskreditira osamosvojitve in posredno rehabilitira zločin in njegovi simboli.

Spopad med dobrim in zlom danes ne poteka med komunističnimi in domobranskimi simboli. Domobranstvo so komunisti fizično uničili, po 70 letih ne dovolijo niti dostojnega pokopa mrtvih sonarodnjakov. Vedno znova pa ga izkoriščajo v svoje propagandne namene, češ, kdor je proti nam, je kolaborant.

Pravi spopad tako danes poteka med komunističnimi simboli in vsem, kar je za njimi skrito ali odkrito, ter simboli slovenske državnosti, ki je komunistom ni uspelo preprečiti, so pa zato naredili vse, da tudi v samostojni Sloveniji obdržijo monopole oblasti.

Iz tega razloga takšna ihta, da se rdeče zvezde spravi na državne proslave. Iz tega istega razloga na njihovem mitingu v Stožicah ni bilo niti enega evropskega ali slovenskega državnega simbola. Ne zastave, ne grba in ne himne.

Spoštovani!

Današnje dogajanje v Sloveniji je nemogoče razumeti brez poznavanja resnice o naši preteklosti. Apatične in navidezno apatične sodržavljane zatiranje, da jih zgodovina ne zanima in da se ne želijo ukvarjati s preteklostjo, prav nič ne odreši posledic te preteklosti.

Brez tega, da se v skladu z resolucijo Sveta Evrope 1096 razgradijo monopoli totalitarne režima, Slovenija nikoli ne bo izšla iz krize.

Šele po razgradnji teh monopolov bo mogoča tudi sprava v narodu. Še pred njo se morata prej zgoditi resnica in pravica.

Do tega pa ne bo prišlo samo od sebe. Nobeno zlo ni propadlo brez odpora. Ta je danes nujen. Zla ni mogoče premagati z njegovim orožjem, sicer se vsaka razlika zabriše. To pa ne pomeni, da je mogoče z odporom odlašati še nekaj let, mesecev ali dni. Ne. Začeti se mora takoj. Danes. In vsak naj naredi tisto, kar more.

Vsem našim mrtvim, žrtvam genocida in vsem žrtvam vseh totalitarnih režimov pa se poklonimo z verzi Alojza Gradnika:

*Ostal je rod in bo ostal –
ker sveta od tisočih je grobov spomina
tu vsaka gora, reka in dolina
in vsaka misel dedov razodeta.*

Nagovor prof. dr. Janeza Juhanta v nedeljo, 25. avgusta 2013, pri sveti maši v Rovtah pri Logatcu

Malokdo si je mogel predstavljati, da se bo slovenska zgodovina po nemškem napadu na Jugoslavijo razvijala v tako strahovitih razsežnostih. Škof Gregorij, profesorja Lambert Ehrlich in Aleš Ušeničnik ter drugi prisebni duhovi pa so čutili, kaj prihaja nad naš narod. Iz te globoke, krščanske in človeške prisebnosti niso nehali opozarjati in svariti pred grozečo nevarnostjo, a so to svojo zvestobo izročili s številnimi drugimi žrtvami plačali z mučeniško krvjo, prežirom in poskusi izbrisa iz narodovega spomina.

Nasprotno so samozvanci izkoristili in prikrojili zamisli nemškega misleca in načrtno uzakonili prevrednotenje vseh vrednot oziroma postavili na glavo to, kar je civilizacija zgradila v milijonih letih, kot je zapisal židovski pisatelj. Še več: leta 1939 so ti podpisali zavezo zlu, ki je ne glede na različne ideološko-politične taktike in preračunavanja ustvarila dežele krvi, kot je zapisal zgodovinar. Ne spreglejmo tudi krivice, ki so jih v stoletjih modernega razvoja povzročali neverodostojni kristjani, da je stanje predvsem delavcev in kmetov klicalo po novem družbenem redu, kot ga je v imenu krščanstva pri nas

Mašo v Rovtah je daroval profesor na teološki fakulteti Janez Juhant.

oznanjal Andrej Gosar. Omenjena zarota zla je poteptala vero v dobro človeka, iz ljudi pa napravila brezčutne stroje in neznatne številke, kot je izkusil tudi naš stoletnik Boris Pahor. Ljudje so postali nepomembni, ko je oblast kot edini cilj poteptala še zadnji kanček človeškosti. Ni nenavado, da so ljudje ostali brez besed, kot je zapisal isti ruski židovski pisatelj.

Onemeli so tudi moške in žene, vaši predniki, ki so od nekdaj z ljubeznijo, srčnostjo in krščanskim upanjem ter vdanostjo v Božjo voljo v potu svojega obraza

služili svoj vsakdanji kruh na teh polhograjskih pobočjih. Brezvestni stroj jim je začel uničevati življenja in imovino. Kdo bi bil lahko danes pameten in bi jim odrekal, da branijo svoj dom in rod? Prelomni časi ločitve, kot smo slišali prejšnjo nedeljo v evangeliju, niso dopuščali neodločnosti. In tudi danes nam Jezus v evangeliju veva čuječnost.

Domobranci so se zavedali, da čuvajo ne le dom in rod, pač pa so proti svoji volji postali branik krščanskih izročil, vsega, kar so ohranjali rodovi pred njimi. Ne glede na njihov

poraz jim zgodovina danes daje prav, saj so se uprli sovražniku človeštva, komunizmu, kot daje prav tudi tistim, ki so se uprli nacizmu. Nikoli, ne takrat ne danes, pa zgodovina ne bo dala prav spletkarjem, ki zase in za svoje privilegije teptajo resnico, pravičnost in človekovo dostojanstvo. Le kjer pšenično zrno pade v zemljo, tam rodi novo življenje in postane blagoslov za prihodnje rodove. Prav tako so žrtve, ki se jih spominjamo, dale celo svoja življenja. Božja beseda pa nas znova kliče k čuječnosti. Velela nam presoja znamenja časa in hoditi po ozki poti, po kateri so hodili ljudje, ki se jih s hvaležnostjo spominjamo. Da pa široka pot, na kateri je vse dovoljeno, vodi v pogubljenje, nam zgovorno potrjuje žalostna polpreteklost in njene usedline v sedanosti. Kljub temu, da sodbo prepuščamo Bogu, nam apostol veva, da, če hočemo odrešenje, se moramo do krvi izogibati grehu. Tako je ravnala večina vaših rojakov in vseh drugih žrtev, ki se jih spominjamo te dni. Obenem pa je treba tudi zdaj čuti pred vrati ter po svoji vesti in krščanski dolžnosti braniti resnico ter se zavzemati za pravičnost med nami. To je tudi naš dolg do vseh, ki so zanj umirali.

»da to ni neka marginalna skupina, ampak jo podpira nekdanji predsednik vlade, tisti, ki je dobil tretjino glasov Slovenije«.

Kdo nasprotuje civilizaciji? Ob koncu se velja vprašati, ali ni bila morda slovesnost v Rovtah oz. odzivi nanjo tudi neke vrste priložnost za streznitev. Ko namreč predsednik republike Borut Pahor znova pomirja partizansko-domobranske duhove in Slovence poziva k pogledu v prihodnost, lahko ugotovimo le, da predsednik republike gasi

Luka Juri, nekdanji poslanec SD, likvidatorjem iz leta 1945 očita neučinkovitost.

Na isti politični platformi kot levi fašizem temelji tudi brezsrčno politično kaddrovanje, ki ga simbolizira novi šef Luke Koper Gašpar Gašpar Mišič. Očitno skuša reševati imperij Zorana Jankovića.

goreči bencin z navadno vodo. A ob tem ni zgrešena samo ideološko-kulturnobojniška zloraba spominske slovesnosti, ki so si jo privoščili eminentni predstavniki levega fašizma, pač pa so zgrešena tudi mnenja nekaterih komentatorjev, ki v teh dogodkih niso mogli prepoznati triumfalne superiornosti (in hkrati moralne inferiornosti) triznanjske levice, ki zaradi še vedno obstoječe politične in

družbene asimetrije prek neformalnih vzvodov oblasti obvladuje Slovenijo, in so zato zvalili odgovornost za politično zlorabo na obe strani, kar seveda ne ustreza resnici. A glavna poanta te zgodbe je predvsem nasprotje med tistimi, ki so mirno in dostojanstveno

obudili spomin na pobite nasprotnike revolucije, in tistimi, ki so v slogu srbskih balvan-revolucionarjev (slednji so leta 1990 postavljali barikade pri Kninu in nato napadali popotnike) zganjali cirkus ne daleč od Rovt. Ob tem naj še spomnimo, da je prav na dan

PREJELI SMO

Opravljam najboljši prvotno človeško dolžnost, znano in zasedrano globoko v kulturi oziroma izročilu človeštva od pradavnine: spominjati se mrtvih, posebej njih, ki so bili žrtve nasilja. Spomeniki niso le znamenja za mrtve, so predvsem pomnik živim, vsem državljanom, saj so bili to ljudje naše krvi, naših korenin. Žrtve sprašujete vest nam, kristjanom, in posebno voditeljem Cerkve, naj se z vso vero in srčnostjo postavimo v bran žrtvam in potrdimo vašo pravico, ki so vam jo tako kruto odrekli samozvanci človeštva. To pravico vam je končno priznala večina demokratičnega sveta s proglasitvijo dneva spomina na vse žrtve, ne le Auschwitza, Srebrenice, pač pa tudi Roga, Hude jame in vseh drugih brezen, tudi teh med Logotcem in Rovtami. Dragi mučenci, četudi bi vam zemeljski veljaki, ki jih pri tem lahko ovira preračunljiva oblast, tega ne priznali, ali vam nismo dolžni tega priznati vsaj mi, ki nam vera in Božje kraljestvo, za kar ste trpeli in umirali, kaj pomenita?! Tudi zato, da bi slovenske kristjane, posebej klerike, v prihodnje odločno predanost spominu na vašo žrtve obvarovala kompromisov in stranpoti, ki razjedajo našo cerkveno skupnost.

Spoštovani pričevalci, za Božje kraljestvo ste dali svoja življenja.

Janez Juhant

Verovali ste v resnico, se bali Božje pravičnosti in se niste prepustili človeški preračunljivi oblasti. Predvsem pa ste zaščitili nedolžne in za to morali umreti sami. Spoštovane sestre in bratje, vaša imena so bila zapisana pred dvajsetimi leti na spomenik pred cerkvijo, vaša telesa pa čakajo vstajenja nekje na slovenski zemlji. Hvala vam za vaše pričevanje! Spoštovani potomci, ki tukaj vztrajate pri resnici in preganjate strahove, ki so nam jih vsadili v kosti in s katerimi nas hočejo še kar naprej ustrahovati, saj resnica prihaja na dan. Če ne bomo govorili mi, bodo kamni vpili. Verjamem, da smo kljub brezupu, ki razjeda Slovenijo, z vami, ki ste umirali za resnico, z vsemi, ki smo zbrani v njihov spomin na tem kraju spomina dovolj pogumni, da bomo živeli spet upanje in z vero zrli v prihodnost. Okrepljeni v veri namreč trdno verujemo, da je bil našim rojakom Jezus pot, resnica in življenje in da je zmaga, ki premaga svet, naša vera. In čeprav se pri nas zdijo najbolj normalne človeške reči vprašljive, verjamem, da bomo le po poti resnice, srčno in vdano, spravljeni in svobodni spet povrnili vero v človeka, Slovencem pa vero v prihodnost.

spomina na žrtve totalitarnih sistemov mašo v ljubljanski stolnici daroval apostolski nuncij Julius Janusz in ob tem spomnil na izkušnjo škofov iz Poljske, ki so v šestdesetih letih dali pobudo za spravo z Nemci kot nekdanjimi okupatorji. Stavek »odpuščamo in prosimo odpuščanja« v pismu poljskih škofov je v Nemčiji sprva naletel na neodobravanje, a že v nekaj letih je prišlo do velikega premika pri spravi med Nemci in Poljaki. Postavlja se vprašanje, ali je takšen spraven proces mogoč tudi v Sloveniji. Za zdaj kaže, da smo še daleč od tega, saj je komunizem v očeh mladih, ki ga nikoli niso občutili, moralno rehabilitiran kot rešitev za sedanje probleme, pri čemer so nekateri pripravljeni celo znova prelivati

kri. Na takšni platformi očitno temelji (neprevideni?) tvit nekdanjega poslanca SD Luke Jurija, ki je zapisal, češ, »zakaj protestirati proti proslavi domobrancev; nekaj jih je preživelo, jugo neučinkovitost pač«. S tem je jasno namignil, da je bila premajhna učinkovitost povojnih likvidatorjev kriva, da domobranci še vedno živijo. A v tej zgodbi je Jurijev odziv le vrh ledene gore, ki jasno kaže, kdo je v slovenski

Ni Pirjevca, Hanžka, Lukšiča, ki bi nam preprečili, da bi prižgali svečo

V celoti objavljamo pismo kraljana Rovt po spominski slovesnosti v nedeljo, 25. avgusta.

1 – Spominsko slovesnost je organizirala Krajevna skupnost Rovte in jo v celoti tudi sama financirala.

2 – Spominska slovesnost je bila namenjena izključno kraljanom Rovt in širši okolici ter vsem, ki jih je zanimalo dogajanje pred vojno, med njo in po njej v Rovtah in širši okolici.

3 – Spominska slovesnost ni imela nobenega značaja proslave, še manj pa, da bi bila organizirana ali financirana na državni ravni.

4 – Gospod Janez Janša je bil navzoč tudi pred 20 leti ob postavitvi spominske plošče in ga je tokrat kot gosta in govornika na slovesnost povabila Krajevna skupnost Rovte. Na veliko zadovoljstvo občanov Rovt se je povabilu prijazno odzval.

5 – Krajevna skupnost Rovte ni v medijih propagirala dogodka, ni bila naročnik pri nobenem mediju in spominske slovesnosti ni oglaševala z nobenim plakatiranjem, izdana so bila samo vabila vsem kraljanom in povabljenim gostom.

6 – Krajani Rovt smo zgroženi, da se vaška spominska slovesnost zaradi enega, v tem primeru govornika gospoda Janeza Janše, sprevača v politikantske

namene in s pomočjo medijev dobiva državne razsežnosti ter tako znova deli narod. Še bolj pa smo zgroženi nad tem, da se spominska slovesnost izrablja za medijsko in politično diskreditacijo gospoda Janše.

7 – Krajani Rovt bi radi opozorili, da to ni bila nobena proslava, ampak spominska slovesnost, na kateri govorniki niso niti z besedo podpihovali sovražstva. Opozorili bi radi, da na slovesnosti ni bilo nobenih domobranskih simbolov niti jugoslovanskih zastav ali komunističnih simbolov, plapolale so izključno slovenske zastave.

8 – Krajani Rovt bi radi opozorili g. Pirjevca, g. Hanžka in druge navzoče, ki so nekaj kilometrov stran protestirali in zahtevali, da se spominska slovesnost ne izpelje, da krajani Rovt niso nikoli fizično protestirali proti (na primer) državni proslavi v Dražgošah ali proti komunistični jugonostalgiji proslavi v Stožicah. Gospoda Pirjevca in druge bi še razumeli, kolikor bi bili krajani Rovt. Ne razumemo pa tega pogroma nad slovesnostjo, ki jo organizira krajevna skupnost daleč stran od Pirjevčevega bivališča.

9 – Krajani Rovt sporočamo, da po skoraj 70 letih ni boga niti Pirjevca, Hanžka, Lukšiča in itd., ki bi nam preprečili, da bi prižgali svečo pod spominsko ploščo, na kateri so vklesana imena naših mož, očetov, dedkov ...

Primož Cuznar

politiki v resnici nasprotnik ne samo Evrope in njenih vrednot, pač pa tudi civilizacije kot takšne. Sklicevanje na antifašizem in protihitlerjevsko koalicijo v Evropi še ne pomeni nujno tudi poti v napredek in humanizem.

Tudi na to je v svojem govoru opozoril prvak SDS Janez Janša. Morda je prav to razlog, da se je levi fašizem znova odzval z vso silovitostjo in brutalnostjo, slovenska javnost pa se je lahko odkrito soočila z resnico, kdo v resnici grozi z državljansko vojno. In tu gre za isto politično platformo, prek katere se je iz politike v gospodarstvo tako kot v »dobrih starih časih« zavihtel Gašpar Gašpar Mišič. A morda je vse to le uvod v zelo vročo politično jesen, ki bo še kako odločilna za prihodnost Slovenije. **D**

**Nekdanji varuh človekovih pravic
Matjaž Hanžek odreka pravico ne samo
do drugačnega mnenja, pač pa tudi do
celovitega pogleda na zgodovino.**